RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.875 van 26 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VLIETINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:
"U verklaart Armeens staatsburger te zijn.
Sinds 1996 bent u politieagent in het district Kenton in Erevan.
Na uw nachtdienst tijdens de nacht van 29 februari op 1 maart 2008, kreeg u met uw collega's de opdracht om naar het Operaplein in het centrum te gaan, ter versterking van de politie die er de betogers zou controleren.
Sinds enige tijd waren er in de nasleep van de presidentsverkiezingen demonstraties van aanhangers van Levon Ter –Petrossian. Ze verbleven op het Operaplein. Na geruchten van het bezit van wapens onder de demonstranten werden ze gecontroleerd.
Er ontstond een conflict tussen de demonstranten en de politiediensten waarna speciale troepen met geweld de demonstranten verdreven. U trachtte met enkele collega's de betogers te beschermen tegen het geweld, maar zonder veel succes.
Nadat iedereen van het plein verdreven was zag u hoe onbekenden allerlei voorwerpen (wapens, buizen,..) onder de bomen legden. Toen een TV station, gelieerd aan de politie, vervolgens deze voorwerpen filmde, vertelde u de journalisten dat deze voorwerpen niet door de betogers werden achtergelaten.
Hierna werden u en enkele collega's aangesproken door mensen in burger die naar jullie persoonsgegevens vroegen. Terug op het politiebureau kreeg u een vermaning van uw chef met betrekking tot uw houding en uw verklaringen aan de journalisten.

U diende vervolgens met uw collega's opnieuw naar het centrum te gaan.
De groep demonstranten groeide aan, en na enkele toespraken van woordvoerders en oppositieleden, weigerde de groep demonstranten de plaats te verlaten.
Hierop ontstond opnieuw een conflict tussen demonstranten en ordediensten. Jullie kregen de opdracht te schieten op de betogers indien de ordetroepen zich niet meer konden verdedigen. U vond dit ongehoord en samen met een aantal collega's gaf u te kennen niet akkoord te gaan. Uw chef dreigde met een strafzaak en ontslag, maar desondanks sloot u zich aan bij de demonstranten in hun strijd tegen de ordetroepen.
U werd echter gearresteerd en naar het centraal politiebureau gebracht. U werd ondervraagd en geslagen door twee mannen in burger. U werd verweten banden te hebben met Levon Ter-Petrossian. U ontkende. U werd zodanig hard geslagen dat u het bewustzijn verloor.
U kwam bij in het ziekenhuis en herkende uw vice-hoofd van uw politieafdeling, (A. B.). Hij vertelde dat hij u naar het ziekenhuis heeft gebracht en beloofde de zaken af te handelen. (B.) stond bij u in het krijt, hij had zijn leven aan u te danken. Hij beloofde ook uw gezin gerust te stellen. U vroeg te kunnen vertrekken uit het ziekenhuis waarna (B.) u naar zijn buitenverblijf bracht.
Op 13 maart 2008 zei (B.) dat hij alles geregeld had. Men wou u slechts nog enkele vragen stellen, en dit kon gebeuren in uw politiekantoor.
U bood zich op 14 maart 2008 in aanwezigheid van (B.) aan op het politiekantoor. U werd er ondervraagd door 2 mensen in burger. Ze wilden weten welke informatie u en (A.) aan Levon Ter Petrossian hebben gegeven. (A.) was wel een kennis van u, maar u had geen enkele band met Ter-Petrossian. U verklaarde dan ook dat u geen enkele informatie had. U werd geslagen en bedreigd en vervolgens in de cel gestopt. De volgende ochtend werd u opnieuw ondervraagd, bedreigd en geslagen. Toen men ook uw gezin bedreigde, bedacht u een list. U zei dat u enkele dagen nodig had om (A.) te vinden en u stelde voor dat uw vice chef (B.), garant zou staan dat u twee dagen later zou terugkomen. Men ging akkoord en u ging naar huis.
U vernam thuis dat uw vrouw geslagen en bedreigd was.
U belde (B.). Hij meende dat uw leven in gevaar was en raadde u aan te vertrekken. U belde uw vriend, (M.), die u en uw gezin nog dezelfde dag kwam ophalen. Hij bracht jullie naar Nor-Chabert. (M.) regelde jullie vlucht en op 29 juni 2008 konden jullie uit Armenië vluchten.
Tijdens uw verblijf in Nor-Chabert vernam u via (M.) dat men naar u op zoek was en dat ook uw vader werd bedreigd.
U meent dat men het u kwalijk nam dat u op 1 maart de kant van de demonstranten koos, dat u een bevel hebt genegeerd, dat u gezien heeft dat men voorwerpen plaatste op het Operaplein en dat u hierover verklaringen hebt afgelegd aan journalisten. U denkt dat de informatie over (A.) een excuus was.
Op 11 juli 2008 kwamen jullie aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvroeg.
Vanuit België heeft u geen contact meer gehad met familie of kennissen in Armenië. U verklaart bang te zijn te worden ontdekt."

1.2. Verzoeker voegt in zijn verzoekschrift van 21 november 2008 aan deze beschrijving toe dat hij naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, door zijn overste werd verplicht te stemmen voor kandidaat Serge Sarkisjan. Hij verklaart dat hij dit echter weigerde, met als gevolg dat hij bijna elke dag werd opgeroepen om bijkomende diensten en taken uit te voeren.

1.3. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen sub. 1.2 steun vinden in het administratief dossier (zie verhoorverslag van 2 september 2008, p. 4).
Voor het overige betwist verzoeker de beschrijving van zijn asielrelaas sub. 1.1 niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).
De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
"Bij onderzoek van uw dossier zijn verschillende elementen naar voor gekomen waaruit afgeleid moet worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.
Zo is het merkwaardig dat u niet weet wat er met de andere collega-politieagenten is gebeurd nadat ook zij werden gearresteerd (CG, p.8). Het zijn collega's en ook zij zijn opgepakt voor dezelfde feiten.
Er kan redelijkerwijze dan ook verwacht worden dat u hierover informeerde bij (B.), of dat (B.) u hierover vertelde. Hij was tenslotte het vice hoofd van uw afdeling en u verklaarde dat hij naar het centraal hoofdkwartier was gegaan , net omdat er een aantal van zijn agenten werden opgepakt (CG, p.6).
U weet ook niet of er van jullie dienst agenten (dodelijk) zijn verwond bij de incidenten (CG, p.9).
Ook hier kan verwacht worden dat u zich informeerde of iets hoorde vertellen van uw overste indien u effectief als agent betrokken was bij deze incidenten.
U verklaart ook niet te weten wie uw vervolgers zijn. U verklaart dat ze geen uniform aanhadden en dat ze zich nooit gelegitimeerd hebben. U verklaart dat u (B.) niet heeft gevraagd wie deze mensen waren (CG, p.8). Vooral dit laatste is niet geloofwaardig. (B.) heeft als uw vice afdelingshoofd met deze mensen onderhandeld om u naar het ziekenhuis te brengen, hij heeft met hen onderhandeld om een oplossing te zoeken, u had regelmatig contact met (B.) in zijn buitenverblijf, en voor uw vlucht had u nog een uitgebreid telefonisch onderhoud met hem. In de periode dat jullie in Charbert verbleven had ook uw vader nog telefonische contacten met hem (CG, p.6,7,8,). Het is dan ook niet aannemelijk dat hij nimmer heeft gezegd wie uw vervolgers zijn, en dat u er niet naar heeft gevraagd.
Het is ook onbegrijpelijk dat (B.) u zegt dat hij bij u zal blijven als u wordt ondervraagd op 14 maart, en dat voor uw veiligheid de ondervraging plaatsvindt in zijn politiebureau, maar dat hij desondanks deze veiligheidsvoorzorgen op eenvoudige vraag van de ondervragers weggaat en dat u hem gedurende de 24 uren dat u op zijn politiebureau bent, niet meer ziet of hoort. U verklaart dat hij allicht ook aan zichzelf dacht, maar hierover moet opgemerkt worden dat hij eerder wel het initiatief had genomen om u weg te halen uit het centraal politiebureau om met hen te onderhandelen over wat er met u diende te gebeuren. U verklaart dat (B.) bij u in het krijt stond aangezien u hem ooit het leven had gered (CG, p. 6,7).
U verklaart niet meer te weten op welk moment van de dag u op 15 maart 2008 naar huis bent gegaan, u weet ook niet meer hoe, en u weet niet meer of u toen zichtbare verwondingen had (CG, p.7).
Deze hiaten contrasteren met uw uitgebreide en gedetailleerde verklaring over de overige zaken. Het is niet geloofwaardig dat u zich niet meer herinnert wanneer ongeveer, hoe en met welke verwondingen u vanuit het politiekantoor naar huis bent gegaan.
Ook uw houding na jullie vertrek uit Armenië ondermijnt uw geloofwaardigheid.
U verklaart dat u te bang bent om te horen of er sinds jullie vlucht nog iets gebeurd is in verband met uw problemen en uw familie (CG, p.9). Dit is niet aannemelijk.
Er kan verwacht worden dat u zich ook vanuit België informeert naar uw problemen, zeker gelet op uw goede band met (B.) en zijn betrokkenheid in de zaak, en gelet op het feit dat ook uw vader reeds tijdens jullie aanwezigheid in Armenië werd bedreigd.

In verband met uw reisroute tenslotte verklaren jullie dat jullie zonder enig visum Europa zijn binnengekomen (paspoort man, DVZ vrouw, punt 22-23). Jullie verklaren geen grenscontroles aan de Europese buitengrenzen gezien te hebben, en evenmin bent u op de hoogte van eventuele valse documenten om Europa binnen te reizen. U weet evenmin langs welke landen of grensposten u gereisd heeft omdat er slechts twee ramen vooraan en één raam achteraan was (CG, p.8,9; CG vrouw, p.3). Aan jullie verklaringen over jullie reisroute kan weinig geloof worden gehecht.
Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd, blijkt o.a. dat aan de Europese buitengrenzen iedereen aan strenge controles wordt onderworpen. Het is daarom weinig aannemelijk dat u geen controles hebt gehad of gezien.
Ook gesteld dat u niet langs een officiële grenspost bent gepasseerd kan verwacht worden dat u – vanuit het oogpunt van de passeur - op de hoogte werd gebracht van dit feit en van de (valse) identiteitsgegevens waarmee u reisde, voor het geval u onderweg werd gecontroleerd.
Ook uw verklaring dat u weinig kon zien verklaart niet dat u helemaal niets weet over de landen of grensposten waarlangs u heeft gereisd. U verklaart dat er wel degelijk drie ramen waren waardoor u kon kijken (CG, p.9).
Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.
Uw paspoort, huwelijksakte, rijbewijs en de geboorteakten van u, uw vrouw en de kinderen betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan.
Ook uw werkbadge (kopie) en wapenvergunning (kopie) staan niet ter discussie.
Het medisch attest kan voorgaande appreciatie evenmin wijzigen. Het kan de incoherenties en gebrek aan kennis van bepaalde zaken niet verklaren. De aard van het document en het feit dat het een kopie is laten ook niet toe het document op zijn authenticiteit te onderzoeken. Het attest zegt sowieso enkel iets over de verwondingen die u heeft opgelopen, maar niet over de omstandigheden.
Dezelfde opmerking kan gemaakt worden in verband met het medisch attest van uw echtgenote."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 november 2008 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 juncto artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing het besluit ervan niet kan dragen.
Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het politiek gevoelig klimaat in Yerevan, waarbij veiligheids- en politiediensten zich schuldig maken aan illegale arrestaties en folteringen en meent dat deze situatie reeds volstaat om aan te nemen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Armenië.
Hij vervolgt dat, indien dit niet aanvaard wordt, hij ook voldoende concrete elementen naar voor heeft gebracht die erop wijzen dat hij wegens zijn politiek geïnspireerde daden zal worden vervolgd in zijn land van herkomst.
Hij verwijst naar zijn werkbadge en wapenvergunning waarvan hij stelt dat de authenticiteit door de Commissaris-generaal niet betwist wordt.
Hij stelt dat het medisch attest dat hij voorlegt, bewijst dat hij in Armenië werd mishandeld, zelfs gefolterd. Hij stelt dat de vertaling van dit attest tijdens zijn verhoor van 2 september 2008 niet werd opgenomen in het verslag ervan opgemaakt, en neemt een vrije vertaling ervan op in zijn verzoekschrift. Hij voegt hier aan toe dat in België werd beslist dat hij preoperatieve onderzoeken moet ondergaan en orthopedische schoenen dient te dragen.
Hij benadrukt dat in de bestreden beslissing zélf wordt aangegeven dat zijn verklaringen over de rellen gedetailleerd zijn.
Hij voegt hier aan toe dat zijn verklaringen over deze gebeurtenissen overeenkomen met de objectieve informatie erover beschikbaar. Zo verklaart hij, stelt de Ombudsman van Armenië

zich in het document “Ad-Hoc Public Report – The Human Rights Defender of the Republic of Armenia” openlijk de vraag of de betogers wel degelijk wapens bezaten.
In acht genomen wat voorafgaat, is verzoeker van mening dat van hem de vluchtelingenstatus moet worden erkend.

4.2. De Raad benadrukt dat, zoals verzoeker overigens ook opmerkt in zijn verzoekschrift (zie p. 10), een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 in concreto dient te worden aangetoond; loutere verklaringen over en/of een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, zijn daartoe onvoldoende.

De Raad stelt vast dat verzoeker meerdere ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.
Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet informeerde bij het bevriende vice-hoofd van zijn politieafdeling, in zijn land naar de situatie van collega-politieagenten die dezelfde problemen hadden ondervonden, en vanuit België, naar het verder gevolg van zijn problemen. Ook zijn bewering dat verzoeker nooit zou hebben gevraagd aan het vice-hoofd van zijn politieafdeling door wie hij werd vervolgd, is niet aannemelijk.
Eveneens stelt de bestreden beslissing terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niet kan aangeven op welke manier hij na zijn -tweede- arrestatie naar huis ging en welke verwondingen hij toen had. In dit verband dient opgemerkt dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.
Ook de verklaringen van verzoeker -een politieagent- over zijn reisweg naar België -hij verklaarde in een personenwagen naar België te zijn gekomen maar kan niet aangeven waar hij zou zijn gecontroleerd en welke landen hij zou zijn gepasseerd-, die in strijd zijn met de objectieve informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dragen bij tot zijn ongeloofwaardigheid.
Deze laatste vaststelling voert tot het besluit dat verzoeker zijn internationaal paspoort met visum achterhoudt voor de Belgische asieldiensten.

Verzoeker verklaart dat de originelen van zijn politiebadge en wapenvergunning door de politie werden afgenomen tijdens zijn tweede aanhouding (zie verhoorverslag van 2 september 2008, p. 2). Hij brengt fotokopie bij van deze stukken. De Raad hecht aan een fotokopie geen bewijswaarde wegens het gemak waarmee fotokopieën te vervalsen zijn.
Daarnaast legt verzoeker een fotokopie neer van een medisch attest waarbij hij verklaart dat het origineel ervan door het ziekenhuis werd bijgehouden (zie verhoorverslag van 2 september 2008, p. 2). Naast het feit dat zoals hoger gesteld, aan fotokopieën geen bewijswaarde wordt gehecht, is ook deze verklaring in redelijkheid niet aannemelijk; een dergelijk origineel medisch attest is immers niet bestemd voor het ziekenhuisarchief maar voor de patiënt.
Wat de overige documenten betreft, schaart de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing; deze stukken kunnen verzoekers aangevoerde problemen niet aannemelijk maken.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan verzoekers asielrelaas geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van het materiële motiveringsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.
Hij stelt dat de Commissaris-generaal niet op een degelijke, individuele manier heeft onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, en hij is van oordeel dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing bij terugkeer naar Armenië.

Hij verwijst hiertoe naar zijn asielrelaas en naar de algemene situatie in Armenië.

5.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsverplichting betreft, merkt de Raad op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980, beschikt over volheid van bevoegdheid.
Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuwe beoordeling onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf*. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Aangezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, blijft hij hiertoe in gebreke, en kan dit asielrelaas geen basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

Volledigheidshalve geeft de Raad nog aan dat het niet opgaat op algemene wijze aan te voeren dat het onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal onzorgvuldig was; verzoeker moet in concreto aangeven waar en hoe de Commissaris-generaal zou zijn tekort gekomen aan zijn door de voormelde wet van 15 december 1980 voorziene opdracht; hij laat dit evenwel na.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
P. BREYNE.	**M. BONTE.**